

VE STOPÁCH KRVE A POPELA

JAKUB JINDRA

VE STOPÁCH
KRVE A POPELA

Jakub Jindra

ÚVOD

Byla temná, chladná noc. Měsíc se schovával za mraky. Horský hrad bděl, znavené oči se budily z neklidného spánku. Brány byly zavřeny. Předhradí pusté, domky opuštěné a stodoly prázdné.

Komnaty hradu byly promrzlé, podlahu, stoly a vystavené zbroje pokrýval prach. Meluzína zpívala falzet pod zavřenými dveřmi. Hala pána hradu ztratila svůj lesk, svou vůni a útulnost. Krb hořel slabým plamenem, který halu ponořil do dlouhých stínů. Ložnice knížete byla prázdná. Jeho studené peřiny zahříval hradní vlkodav. Jeho paní ležela ve spodních komnatách a nemohla zamhouřit oka. Sám kníže seděl v hale ve svém křesle za zvuku praskajícího ohně. Byl obtloustlý a vysoký. Jeho plnovous zanedbaný, tvář mu hyzdily četné vrásky. Ne však stařecké. Přes skleněné šestihrany zavřeného okna hleděl ven na černou oblohu. Okno nikdy neotevíral. Takhle totiž neslyšel všechny ty noční zvuky. To hluboké troubení, to nebyli jeleni. To vrčení a klapání, to nebyli vlci a datli v lesích. Byly to prohnilé a zkažené zvuky, zlověstné, věštící jen smrt a utrpení.

V ruce svíral jílec svého meče. Osmicípá hvězdice se leskla na jeho hlavici. Nikdo v noci nevycházel na nádvoří, nikdo nevročil za hradby. Hrad lidé opouštěli jen za denního světla v doprovodu ozbrojené gardy. Kdo se do soumraku nevrátil, toho už neočekávali.

Meluzína prozradila, že někdo otevřel dveře. Někdo se blížil. Pomalé, šoupavé kroky se nesly chodbou. Kníže upevnil stisk rukojeti a na jeho čele vyrašily kapky potu. Kroky se zastavily. Kníže pohlédl

na dubové dveře a zatajil dech. Klika zaskřípala. Dveře se s vrznutím otevřely.

Vydechl. Stál v nich jeho kastelán, starý ztrápený člověk.

„Můj pane, kapitán ser Riderick s vámi chce mluvit.“ Kníže jen mávnul rukou. V chodbě zachrastil kov a do haly vstoupil rytíř v plné zbroji. Nikdy své ochranné pláty nesundával. Ne v těchto časech.

„Kníže Bronsi, nesu zprávu od severní výpravy.“

Pán hradu pozvedl hlavu. „Co mi přinášíš, sere? Už jsem ani zprávy nečekal.“

„Seržant Kaster se vrátil. Před chvílí prošli bránou. Pouze on a tři muži, můj pane.“

„Pouze tři muži?“ prudce se postavil. „A zbylých jedenáct?“

„Ti se nevrátili. Celá jednotka je zdecimovaná. Máme jednoho raněného.“ Kníže otevřel okno i za cenu, že uslyší noční zvuky. Slyšel křik raněného vojáka, viděl zakrvácené meče a zohýbané zbroje.

„Co se stalo?“

„Na Králově Baště nikdo nebyl. Našli jen těla vojáků, pracovníků a služebníků. Všichni mrtví.“

„A kníže Volha?“

Ser polkl. „Pověšen na lustru ve své komnatě.“

Rozhostilo se ticho. Nikdo široko daleko nebyl. Zvěř vymizela z lesů, hradní spižírna byla skoro prázdná.

„Jak jsem přišel o svých jedenáct bojovníků?“

„Cestou zpátky, ve Vysokém lese, narazili na zběhy z Královy Bašty. Byl jich celý zástup. Pobili osm našich bojovníků, zbytek se ztratil v lese. Odhazovali štíty a přilbice, aby mohli utíkat.“

„Takže vzpoura,“ domyslel si kníže a opřel se o zaprášený jídelní stůl. Venku zahoukala sova. „Zavři mi to okno!“ vykřikl na kastelána. „A přilož do krbu, nebo umrznu dříve, než vyhladovím.“

„Dřeva je pomálu, můj pane. Musíme šetřit. A to málo co máme, spotřebují lodě,“ varoval ho správce hradu.

„Jak pokračují práce, Brene?“

„Moře k našim vrchům přineslo další dřevo z královského přístavu. Jedna loď je skoro hotová a začínáme s druhou. Nijak velkou, ale lepší než nic.“

„Kdyby mi otec řekl, že Arandaly, nejvyšší pohoří Khazenotu, jednou budou mít moře, asi bych mu řekl, ať šetří s medovinou. A teď z okna svého horského hradu vidím modrou hladinu plnou mrtvých těl a trosk civilizace,“ posadil se zpět do křesla.

„Na nádvoří jsem našel láhev od rumu, můj pane,“ upozornil kastelán Bren a položil ji na stůl.

„Zase!“ kníže udeřil mečem o podlahu. „Říkal jsem, že žádný alkohol. V těchto dobách by bylo snadné propadnout jeho kouzlu a zapomenout na realitu, jenže my máme spoustu práce a málo času. Sere Ridericku, řekněte tomu šaškovi u spížírny, že jestli ještě najdu nějakou láhev, tak ho osobně setnu.“

„Ne tady na hradě, můj pane,“ zalekl se rytíř. „Mrtvým se nedá věřit.“

„Hodím jeho tělo za hradby. Alespoň bude víc jídla pro ostatní. A teď jděte,“ pokynul rukou. „Oba. Kručení mého břicha musí slyšet na druhém konci světa. Jestli vůbec ještě nějaký je.“ Rytíř se uklonil a společně s kastelánem odešli z haly.

„Sere Ridericku!“ kníže vstal z křesla. Přišla mu na jazyk myšlenka, jenže ser za sebou zavřel. Kníže položil meč na stůl, až se zaprášilo, a došel ke dveřím. Vzal za kliku a otevřel. Po serovi s kastelánem ani stopy. Hleděl z očí do očí synu hradního kováře, mladému chlapci, který nedávno dosáhl dospělosti. Jeho jméno neznal. Před dvěma týdny ho na kraji lesa zakousl vlk.

Stál proti knížeti s pokousaným obličejem, prázdným výrazem ve tváři, očima zalitými krví a vykousnutým ohryzkem z krku. Studená čepel dýky se zarazila hluboko do břicha knížete Bronse, pána posledního hradu v Arandalech.

1. - ZA HRANICE ŽIVOTA

Za oceánem o mnoho později...

Mirendii zasáhla teplá fronta. Léto se konečně probudilo. Obilí dozrávalo a odpočatí vesničané konečně vyrazili do polí s vidinou hojně sklizně. Na nebi ani mráček, nad žlutými klasy se tetelil horký vzduch.

Kalavan, zvaný Řezník, seděl se svou partou na rozcestí pod bukem. Seděl ve stínu jeho košaté koruny nadohled od malé vesnice

Braborcky. Jeho černé vlasy byly zpocené. Jeho knír ztužený voskem a zastřižené vousy na bradě prozrazovaly, že o svůj vzhled náležitě pečoval. Byla to jeho vizitka. Seděl pod bukem, vedle sebe měl opřenou černou brigandinu s železnými cvočky, šátkem ovíval svůj zpocený obličej a užíval si jemného vánku, který s sebou přinášel vůni slámy. To ale nebylo jediné. Na rozcestí se houpal znetvořený elf. Ruce a nohy zkroucené, jeho obličej prožraný od červů, za krk pověšený na tlusté větvi buku... Visel tam jako varování.

Kalavan od pasu vytáhl špinavý pergamen a podal jej místnímu kováři, nějakému Kuliašovi, který s cizinci rozprávěl.

„Povídejte, pane Kuliaši. Cestujeme z daleka a náš čas je cenný.“

„To ten elf, drahej pane. Proradní všiváci tihle ušatci. Paktujou se s démonama a přinášej akorát smrt.“

Kalavan se podíval na bezduché tělo, jak si s ním pohrává vítr. „V tom pergamenu se píše o nestvůře a temné kletbě.“

„To skřetí ucho zaklelo Durama a jeho rodinu. Byla to sprostá vražda. Byla chyba toho proradného elfa tolerovat v naší vesnici.“

„Dnes je krásný den, pane kováři, tak povídejte.“ Kalavan se osvěžil douškem vody, vstal a přistoupil k oběšenci. Zblízka zkoumal tlejícího elfa. Ten pohled mu nevadil, zápach znal. „Co byl ten elf zač?“

„Šupák, kterej za chleba pracoval u zesnulýho hostinskýho Durama Boldavika. Starej Boldavik si u mě pronajímal malej lokál, kde vařil zdejší lidem...“

Lokál to byl skutečně malý. Hostinský Duram právě narážel sud, zatímco jeho syn rozprávěl s kovářem Kuliašem, u kterého si starý Boldavik hospodu pronajímal. Nebyl to zlatý důl, mnoho cizinců těmito končinami necestovalo, ale Duram krmil místní, a hlavně jim rozléval pivo. Ať už byl jeden chudý nebo bohatý, vždy si rád dopřál korbek vychlazeného piva ze sklepení.

„Říkám ti, kurva, že mi naleješ pivo, špinavče!“ rozkřikl se štamgast, mladý člověk nižšího vzrůstu, který byl častým zákazníkem Durama Boldavika. Ten urychleně vstal, přeci jen jako správný hostinský nechtěl žádné hádky, natož rvačky ve své hospodě, a došel ke stolu za ním.

„Co se tady děje?!“ rázným tónem se tázal. Rozhořčený host hleděl na elfa, který stěží držel své nervy na uzdě. Elf měl monokl na pravém oku a sedřenou tvář. Na zranění se již tvořil strup.

„Tenhlenc šupák mi nechce nalejt další korbek,“ stěžoval si štamgast.

„Co tu zase tropíš, Irieme?“

„Podívej, Durame, vždyť...“

„Já pro tebe nejsem Duram!“ rozkřikl se ve vzteku. V jeho hospodě nepanovala pohoda, a to ho štvalo.

Elf stiskl rty k sobě a polkl. „Pane Boldaviku, vždyť vidíš, že má dost. Nemá ani čím zaplatit.“

„O tom tady, zatraceně, nerozhoduješ. Kdy ty jsi naposled zaplatil za chleba, co si utrhuješ od pusy?“

„Co já dostávám od tebe, pane Boldaviku, krom chleba za tu dřinu? Co za ten dům, co...“

„Já tu tvoji línou prdel vyhodim ze dveří a bude klid,“ pohrozil hostinský zařatou pěstí a hrubě ho přerušil. „Co ty, kurva, po mě chceš? Platit? Ty, tvoje ženská i děcko máte střechu nad hlavou a jídlo k tomu. Za to, co tady vaši bratříčci ušatý tropěj, to mohla bejt klidně i šibenice.“ Nikdo nic neříkal. „Tak mazej a dones mu korbel.“ Elf se otočil a odešel. Nemělo smysl se hádat. Neměl na něj páku. Nemohl vyhrát nad čistou nenávistí.

„Nevim, že ho tady trpíš,“ zakroutil hlavou štamgast.

Duram se vrátil zpět k sudu. Kladivem vytloukl zátku a zasunul kohoutek do díry.

„Zatracenej ničema,“ mumlal si u práce.

„Zorba ale vážně vypadá, že má dost,“ ohlédl se kovář Kuliaš.

„To mě nezajímá,“ odsekl.

„Abys z něj zase netahal peníze měsíc, Durame. Pamatuješ posledně?“

„Pamatuju, ale radši budu tahat peníze ze Zorby, než se tady dohadovat s tím skřetím uchem. Paktujou se s kudákama a s démonama... Jako by nebylo toho utrpení ve světě dost.“

„Však já to mam z první ruky, Durame. Kapitán Chvojst mi předevcírem řekl, že ti hajzlové obléhají Tenerion. Už je to pár dní. Svině se tam zabydli jak plíseň v podkroví. Ale Chvojst říkal, že to nepotrvá dlouho. Brzy jim do zad vpadne Čtyřka a potáhnou zpátky, odkud přišli.“

„Chtěl bych mít tvou jistotu,“ pokrčil rameny hostinský a naplnil korbek napěněným pivem.

„Za tejdén mam další dovážku mečů a štítů do Držny, tak se Chvojsta zeptám, jestli má nějaký nový zprávy,“ přislíbil kovář.

Mladé ucho zaslechlo konverzaci a hned se zvědavě tázalo: „Ta helmice, co jste včera leštil, pane Kuliaši, ta je pro něj?“ ptal se mladý Boldavik.

„Ano, to je. Kdyby tě někdy otec mohl postrádat, rád bych využil tvý zručnosti v kovárně. Chybí mi spolehlivá ruka u pece,“ hodil očkem po hostinském, jeho otci.

„Nezlob se, Kuliaši, ale kluk se musí nejprv naučit rodinný řemeslo. Pak ať si ve svym volnu dělá, co chce.“

„Začala válka, Durame,“ podotkl lišácky kovář. „Zájem o zbraně roste, tím pádem i zájem o kováře. Tvuj syn je silnej, schopnej. Nechceš, aby tě na starý kolena zajistil pravidelnou vejplatou lorenů?“ Starý Boldavik zapřemýšlel.

„Nešmatej na mě!“ opět zakřičel štamgast a zprudka se postavil. Elf se neudržel a odstrčil jej, že zase padl zadkem na židli.

„Irieme, sakra!“ zakřičel přes celý lokál hostinský. „To si ze mě děláš prdel?!“ Rázným krokem se k nim blížil. „Tady v hospodě je slušná společnost a ty mi nebudeš kazit jméno tím, že se tu budeš prát s hostama.“ Zastavil se před elfem a spaloval ho pohledem.

„Ten prasák mi chtěl vytáhnout lorený z kapsy. Proč tady takové opilce toleruješ, Boldaviku?“

„Sklapni, ty kryso! Zorbo, ty snad kradeš?“ Opilec nesouhlasně zakroutil hlavou.

„Jasně že to popře. Olino, ty jsi to přeci viděla,“ otočil se s prosebným výrazem na ženu sedící nad rozjedenou polévkou.

„Já tak na tebe budu civět, ušáku.“ Elf otevřel ústa, nakonec ale nevyřkl nic. Bylo těžké zvyknout si, že se elfové během posledních pár let stali vyvrheli v lidské společnosti. Mnozí opouštěli ghetta velkých měst, utíkali z vesnic a schovávali se v lesích. Iriem zde měl přátele, i když už jen tolik, co by na prstech jedné ruky spočítal. Kolikrát uvažoval nad tím, že by s rodinou konečně odešel.

„Tak vidíš, kurva!“ rozhodil rukama hostinský.

„Co vidím?!“ vyštěkl elf, jak mu povolily nervy. „Že lžete? Že pro trochu piva kradete? Souseda vyhodíte na ulici, a ještě jej dobijete? A proč? Kvůli válce, kterou jsem nechtěl? Styďte se, svině!“ Přišla tvrdá facka od hostinského. Elf upadl na zem. Cítil krev v ústech.

„Ty proradná ušatá kryso, víš, co by tě čekalo ve městě? Tam by se s tebou nesrali, ty smrade.“

Pomaloučku k nim přišel i kovář Kuliaš. „Já ti povím, co by tě čekalo ve městě. Zavřeli by vás do ghetta, tobě by nakopali prdel a ženu by ti znásilnili. Tak tady přestaň otravovat slušný lidi.“ Oba se otočili a začali odcházet. Nechali elfa ležet ve špíně na podlaze.

Iriem vstal. Sebral ze stolu tupý nůž. Pevně jej stiskl v dlani a se slzou v očích bodl hostinského Durama Boldavika do zad.

„Co se stalo potom?“ ptal se Kalavan. Hleděl na tmavou skvrnu od krve na podlaze. Hospoda byla pustá. Stoly pokrývala vrstva prachu a

kouty zdobily pavučiny. Už dlouho tu nikdo nevařil. Dlouho zde nikdo nevysedával nad korbelem piva. Po několik dní znaly stěny zdejšího lokálu jen ticho.

„Chytl jsem toho smrada a zlámal mu hnáty. Odtáhl jsem ho na rozcestí, kde dostal, co zasloužil.“

„A ty podlitiny v obličejích?“

Kovář se zarazil. „Jaký?“

„Ten oběšenec měl na obličejích známky podlitin. Kůže je z mumifikovaná, je to však stále jasně vidět.“ Kalavan se vyznal v lidské anatomii a přítomného kováře Kuliaše tím zjevně zaskočil.

„No... Jednou za tmy Iriema někdo v noci ztloukl. Dostal nakládačku venku za stodolou.“ Kalavan jen přikývl hlavou. To bylo poprvé, co kovář dotyčného elfa nazval jinak než špínou, ušatcem nebo skřetím uchem. Že by svědomí?

„Myslím, že jsem viděl dost. Ta stvůra. Kde je?“

„Zamčená v domě Boldaviků. Když to povraždivo Durama, jeho ženu i chlapce, zatloukli jsme okna a dveře. Já se jen tak něčeho nezaleknu, abyste věděl, ale ta spoušť... Stvůra rozsápala jejich těla, že byla k nepoznání. A ty zvuky... Chrčení, mručení a klapání. Jako když na vás čeká smrt. Už nikdy jsem dovnitř nevstoupil.“

„Proč jste dům nespálili?“ zeptal se Kalavanův společník.

„Je tam sklepení, pane. Dům by shořel a obluda by sežrala celou vesnici.“

Kalavan přemýšlel. Prsty si hladil knír. „Potřebuji vědět více o té kletbě,“ podíval se na kováře. „Uvítal bych pohodlnou židli. Možná bychom si mohli promluvit u vás doma, jestli nejsem moc troufalý.“

„Prosím, pánové, jen se stavte,“ přijal návrh. „Lovce odměn, jako jste vy, rád pohostim ve svym skromnym příbytku.“ Otočil se a zmizel venku.

V hospodě zůstali sami. Bylo tam ticho a pusto.

„Co si o tom myslíš, Řezníku?“ ptal se Kalavana mladší z jeho společníků. Prkna v podlaze vrzala, jak po nich pomalu přecházel.

„Zajímá mě ta kletba. Žádná nestvůra se tu neobjevila od dob Pohromy. Chrčení, mručení a klapání, říkal.“

„Možná je to znamení, že se věštba vyplnila. Je tu rok probuzení. Podivej se kolem sebe, Řezníku. Elfí invaze za sebou zanechává mrtvý, démoni se probouzej.“

„Možná,“ stále přemýšlel. „Co když v tom domě opravdu nalezneme nestvůru? Mluvil jsem s vojáky, kteří bojovali u Derhaz. Toho démona popsali věrohodně. Když jsem to místo navštívil, vycítil jsem známky temné magie.“

Dále už neváhal. Opustil ponurou hospodu a zamířil rovnou do domu kováře. Byl to pěkný dům s podkrovím. Hned u vchodu jej uvítal popínavý břechťan, který zdobil fasádu. Uvnitř zdobený interiér, pěkný a ladný nábytek, nevídaný v těchto končinách. Kovář Kuliaš si nežil špatně. Vlastnil k tomu velkou kovárnu a malou stodolu.

Přátelsky uvítal hosta ve svém domě, usadil jej na lavici za stůl a nalil mu čaje.

„Tak povídejte, kováři, jak to dopadlo s rodinou hostinského?“ Očima přitom zkoumal na zdi pověšenou mapu ostrova Edny. Zaujaly ho také vystavené láhve s vínem. Víno bratří Zoelů, přečetl nápis.

„Tohle je smutnej příběh, pane. Duram ležel dlouhé dny doma v posteli a jeho stav se zhoršoval. Ten špinavec ho bodl do zad. Rána se zacelila, ale pár dní na to začala modrat. Durama trýznila silná horečka. Ztrácel sílu a své smysly. Ten zasranej elf ho musel začarovat...“

„Durame, slyšíš mě?“ plakala nad ním jeho paní Nura Boldaviková, žena s kratšími hnědými vlasy. Obličej měla zarudlý, tmavé kruhy pod očima kazily její krásu. „Durame, Kovář se zejtra vrátí z Držny a přivede s sebou vojenskýho léčitele. Hlavně vydrž miláčku.“ Duram Boldavik už dva dny nepromluvil. Od dnešního rána nepravidelně dýchal. Ani nemrkal. Oči měl rudé, v obličejí tupý výraz. Neudržel ani zrak na své ženě. Zíral na trámy krovu. „Napij se, drahý.“ Opatrně mu nadzvedla hlavu a po malých doušcích do něj nalila trochu bezového čaje. Byl to rozšířený recept mezi vesničany. Bezové květy jsou zdravé, podporují uzdravení a zklidňují horečku. Jenomže Duramova horečka neustupovala a příznaky nemoci se zhoršovaly. Modrá kůže nyní pokrývala celá jeho záda a místy se objevovaly černé fleky, ze kterých se linul silný zápach.

Několik slz ukáplо na jeho tělo, jak Nura pokládala hrnek zpět na komodu vedle postele. Byla zoufalá. Věděla, že její manžel míří do posmrtného království. Podívala se na truhlici v rohu místnosti. Zatajil se jí dech. Neměla v úmyslu nechat ho odejít. Vytrhla by jej ze spárů Karedose, ať by ji to stálo cokoliv. „Nenechávej nás tu se synem

samotný. Neodcházej. Pamatuješ, muži, jak jsme spolu chodívali k potoku? V horkejch letních dnech každé večer. Pokaždý si mě tam natrhal kytici z lučního kvítí. Sedávali jsme spolu na kraji potoka a máchali nohy ve vodě. Já koukala na tvou mužnou tvář a představovala si, jak spolu zestárnem. Budem mít kupu dětí, který o nás budou pečovat. Durame...“ Jeho mužný obličej se vytratil. Dnes hleděla jen na propadlé tváře a bílou suchou kůži. „Otec mi říkal, že jestli si tě někdy vezmu, takovýho budiš k ničemu, tak mě vyžene z domu. A podívej se. Máme hospodu. Máme dům a našeho Matise. Otec se v tobě mejlil.“ Nura si promočeným kapesníkem otřela obličej a zahleděla se z okna ven. „Svět je naruby. Mizí láska a přátelství. Roste zloba a nenávist. Chci se vrátit zpátky do mladých let. Chci tě držet za ruku, chci tě objímat a líbat. Chci vidět, jak se zase směješ a jak se raduješ ze života. Chci, abys mě zase miloval.“ Duram jen slabě zachrčel. Pohnul rukou a přestal dýchat. Bylo ticho. Nura hleděla na svého muže neschopna slova ani pohybu. Byla jako přimražená. Horečka konečně ustoupila a bledého těla se zmocnil chlad.

Vesnicí se prohnal zoufalý křik. Mladý Boldavik spěchal, co to šlo. Rozrazil dveře roubenky a zavřel za sebou.

„Já ti ho nedám!“ křičela Nura jako smyslů zbavená. Její syn na ni hleděl, jeho tvář skrápěly slzy. „Nedám ti ho! Přísahám, že tenhle svět neopustí! Zavři brány svého království, Karedosi! Neber mi můj smysl života,“ padla na kolena a roztáhla ruce. „Já přísahám. Dávám ti svůj život za ten jeho. Volám tě, bože!“ Obličej měla rudý, svaly v křeči. „Neumím váš jazyk, ale vim, že mě slyšíš. Ukaž svou moc, bože, a

neber mi mého muže! Nech ho na tomhle světě!“ Slunce se schovalo za mraky. Stín přikryl Braborku. Nuřin hlas bodal vesničany do srdce. Tížil je, jako by je zavalil kámen. Jejich hlavy naplnil smutek a bezmoc. „Tak mě vyslyš, všemocný!“

Duram otevřel oči. Pohlédl na svou ženu. Bylo ticho. Mladý Boldavik se musel opřít o dveře, aby neupadl, neboť s ním zacloumal šok. Nura otevřela ústa, její srdce poskočilo štěstím a zoufalý usazený obličej po několika dnech rozzářil úsměv. S radostí objala svého muže a ten ji zakousl.

„Ty zvuky...“ dále popisoval kovář. Stál u okna s rukama za zády a hleděl na náves. „Toho dne bylo léto a přeci taková zima. Mrazilo v kostech. Černej mrak visel nad vesnicí a vrány kroužily nad poli. Krákaly jako nikdy předtím. Mučednickej řev se linul z hospodského roubenky.“ Kovář, statný a silný muž, měl slzy v očích.

„Vstoupil jste později do toho domu, pane Kuliaši?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Nahlídl jsem oknem.“

„Co jste viděl?“

„Krev. Spoušť. Utrpení. Ta stvůra je rozcupovala. Viděl jsem stín, jak klečí nad tělem a požívá ho. Slyšel jsem zvuk masa, praskání kostí.“ Na chvíli se odmlčel. „Zabijete to?“

Kalavan vstal z křesla. „Ten elf vašeho hostinského nezaklel. To jeho žena.“ Kuliaš se ohlédl s ústy dokořán. „Povězte, pane kováři, tento nádherný dům patří vám?“

Kuliaš zkřivil obličej. Netušil, proč se na to cizinec ptá. „Ano,“ řekl nejistě.

„Je to skvost. O takovém by snil každý, zvláště tady na jihu.“

„Jste laskavej,“ odvětil. Nevěděl, kam tím lovec odměn míří.

„Máte vytříbený vkus. Povězte mi, co zobrazuje tato mapa?“ ukázal na mapu pověšenou na zdi. Kovář nejprve svařtil obočí a pak se opatrně zahleděl na kresbu ostrova.

„Vlastně ani nevím,“ pokrčil rameny.

„To je ostrov Edna. Říše elfů. Na poličce máte elfí víno. Místnosti zdobí ladný přírodní nábytek, řekl bych, že vyrobený zde v Mirendii. Je tu spousta kytek a fasádu vám popíná břechtan.“ Kovář zrudl v obličejí. „Vskutku vytříbený vkus na někoho, kdo nesnáší elfy.“

„Ten sráč si tenhle dům nezasloužil. Měl táhnout na ten jejich ostrov. Nikdo ho tady nechtěl,“ vypustil ze sebe. Byl rozčilený, vlastně ani nevěděl proč. Vadily mu vlezlé otázky cizince, nebo se ozvalo jeho svědomí? Snažil se ho křikem přehlušit.

Kalavan se jen pousmál a nic neřekl. Nezajímalo ho trápení onoho elfa, nezajímalo ho ani kovářovo svědomí. Jen měl radost, že mu všechno dávalo smysl. Na místě se otočil a dům opustil. Se svými kumpány započal krátkou poradou. Nakonec všichni vstoupili do domu Boldaviků.

2. - PŘED BRANAMI

Králové stáli před prastarým městem, které lidé budovali a udržovali po stovky let. Hleděli na jeho hradby, na jeho tři mocné hrady, na dvě vysoké věže padacího mostu přes řeku Deru, na veslice, které se kolébaly na hladině, na modro bílé praporce, které vlály ve větru, na stovky vojáků seřazených na hradbách, čekajících na velkou bouři, a také na velkolepý palác na severním břehu. Zvony kostelů byly na poplach. Bily tak silně, že je bohové slyšeli v každém koutu světa. Králové hleděli na mocné město lidí, zatímco jejich vojsko

stavělo obléhací tábor. Přes deset tisíc bojovníků připravených prolévat další krev stavělo stany. Čtyři a půl tisíce vojáků krvácelo na bitevním poli u zříceniny Derhaz jen pro to, aby další padli zde. V Mirendii zuřila rudá válka.

Brána města se otevřela a ven vyjela královská delegace. Modré vlajky následovaly jezdce, kteří se pomalu přibližovali k vojsku Edenských spojených národů. Král Teothern se podíval na trenauřího vladaře, statného a houževnatého Terandara, který při pohledu na blížící se jezdce jen svařtil své býčí obočí. Pak se podíval na krále Andraela, moudrého panovníka marwoodských elfů, a následně zpět na lidskou delegaci. Jeden král chyběl, čekali jen tři.

Jezdci se zastavili na doslech. Ten uprostřed, v lesklé zbroji, promluvil: „Princ Khiren vás přijme.“ Jeho praporec značil bojovou věž s cimbuřím a srpovitý měsíc nad ní na čtvercovém poli modré a bílé. Helmu neměl, od jeho holé hlavy se odrážel sluneční svit. Jeho kulatý, hrubý obličej hleděl na krále.

„Dobrá, kníže Beltrame. Kde nás princ uvítá? Neradi bychom vstoupili hadovi do tlamy tak, jako tehdy princ Anamir. Jistě nás chápete,“ mluvil král Teothern, zatímco trenauří král knížete probodával zlostným pohledem. Kníže jen ukázal pravicí k městu. Hranice Tenerionu opouštěla jediná veslice a po řece připlouvala pomalu k nim. Vojsko pěti armád obsadilo jak severní, tak jižní pobřeží Dera Vanuly.

„Princ nemá v úmyslu bojovat. Alespoň zatím,“ dodal kníže Beltram po chvíli. Jeho kůň nervózně pohodil hlavou a zařehal. „Vezměte s sebou, koho uznáte za vhodné, jen ne žádné vojáky.“

Kníže pokynul královským jezdcům, aby se vrátili, a sám následoval cestu podél řeky.

Králové pohlédli na osamocenou veslici.

„Kopytem nevkročím na tu loď,“ zabručel trenaur.

„Bojíte se vojáků v podpalubí, králi Terandare?“

„Ha!“ uchechtl se. V jeho podání to znělo spíše jako hlasité zahučení. „Jen ať si to zkusí. Jejich vojáky pokosím jak obilí při sklizni. Ale co oheň? Jen bohové vědí, co ti proklatci mohou mít schovaného v podpalubí.“ Králové dlouho váhali. Sledovali jezdce, jak se za nimi víří prach.

„Musíme sehnat kapitána Oberhena,“ rozhodl král Teothern, vládce lesních elfů. „A kdo bude vyjednávat za elfí národ? Král je mrtev, nechť je Karedos laskavý k jeho duši, a Anamir se stále ještě nevrátil.“

„Vyšleme generála Karana. Princ jej ustanovil svým zástupcem v době své nepřítomnosti. Toto břímě padne na něho.“ Oba králové souhlasili. Otočili se zády k městu a zmizeli mezi vojenskými stany.

Slunce popošlo o kousek dále a veslice zakotvila u malého mola rybářské chatrče. Byla prázdná. Rybáři se dávno schovali ve městě a vzali s sebou tolik pytlů ryb, co jen unesli. Stěny chatrče byly nasáklé rybinou. Tři králové, generál a kapitán hleděli na veslici. Nazpátek je pozorovali dva vojáci. Oděni v modrých varkočích vyčkávali jejich slov.

„Nejprve chceme vidět prince Khirena, pak vstoupíme na loď.“ Tento požadavek zjevně neočekávali. Oba vojáci si vyměnili pohledy.

Z velkého stanu modro-bílých barev na zádi lodi vystoupil kníže Beltram, oděn ve své lesklé plátové zbroji, a s ním mladý princ Khiren. Měl černé dlouhé vlasy po svém otci a pihovatý obličej. Byl vychrtlý a tuto skutečnost neskrylo ani několik vrstev drahého oblečení. Hleděl na tři krále a jejich doprovod.

„Bylo řečeno žádní vojáci. Vstoupit mohou pouze králové,“ připomněl podmínky kníže lidí.

„Kapitán Oberhen bude přítomen vyjednávání jako uši krále Adanara a generál Karan byl pověřen princem Anamirem, aby rozhodoval v jeho nepřítomnosti,“ vzal si slovo král Teothern.

„Kapitán je voják, za svým požadavkem si stojím. Jižané nám nevyhlásili válku, a přesto nás napadli. To z nich dělá zrádce. Navíc to není prvně, co jih zradil sever. Přítomnost někoho takového uráží mého prince, králi.“ Trenauří král zavrčel a z nozder vypustil zlověstný oblak páry.

Teothern zdvihl ruku, aby ho uklidnil. „Co tedy dělají na palubě ti dva bojovníci, kníže Beltrame z Korinu?“

Kníže se ohlédl a hned vysvětlil své úmysly: „Jsou zde, aby doplnili počet. Však nejste jediní, kdo se obávají nečestných úmyslů. Čtyři duše na každé straně.“ Králové se po sobě podívali. Nakonec souhlasili. Přeci jen byl mezi nimi statný trenauří král, který by je sám slupnul jako malinu.

Vstoupili na palubu lodi. Nervózně se rozhlíželi. Elfi generál dokonce nahlédl do podpalubí. Nikde nikdo. S doprovodem vkročili pod stan. Na výzdobě si lidé dali záležet. Vždyť jen kvůli této schůzce na veslici vystavěli velký stan a naplnili jej nábytkem od zručných

truhlářů. Podél stěn stoly, komody a almary s bohatou řezbářskou výzdobou. V rozích žebrová křesla a uprostřed kulatý barevný koberec. Až zde vladaři skončí, vše opět zmizí.

Princ Khiren se s knížetem postavil naproti vchodu, zatímco dva lidští vojáci vchod střežili. Hosté stáli mezi nimi a hleděli na mladého prince. Ten si odhrnul vlasy z čela a došel ke stolu pro stříbrné nádoby.

„Vyžádali jste si mou přítomnost.“ Z nádoby přelil víno do poháru. Zdvihl jej a zatočil s ním, aby uvolnil jeho dokonalou vůni. „Se svým vojskem stojíte před mým městem. Stavíte obléhací stroje a z vašich mečů ještě odkapává krev mých lidí. Povězte, králové, co po mně chcete?“ Napil se vína a pohlédl na čtveřici před ním.

„Ptáte se, co chceme?“ zavrčel trenauří vladař.

Král Teothern jen dlouze vydechl a s klidným hlasem promluvil: „Nechceme bojovat.“

„O tom silně pochybuji při pohledu na vaše vojsko,“ zakroutil hlavou kníže.

„Nechceme bojovat!“ zopakoval důrazně. „Nikdy jsme nechtěli, ale váš otec, princ, nás k tomu donutil.“

„Opravdu? Donutil vás kolaborovat se skřety na severu? Víte, proč započala tato válka? Kdo by podezíral vzdělané a dokonalé elfy, vždyť oni jsou moudří a žijí si na svém ostrově božské životy. Vždyť oni jsou přeci víc než lidé. Jenže s moudrostí přichází nejrůznější úmysly, to si pamatujte. Tolikrát se to v historii ukázalo. V těch svých hlavách sprádáte plány, jak lstí vyzrát nad ostatními. Tajně vyjednáváte se skřety, abyste si nemuseli špinit ruce. A když jste u toho přistiženi,

divíte se, že za vaše činy přichází odplata. Neházejte tuhle válku na můj lid.“

„Jednání, které jste teď popsal, princi, krásně vystihuje váš národ,“ zaprotestoval Terandar. „Přesně tak započala nekonečná válka s kudáky, nemám pravdu?“ Princ neodpověděl. Jak pohlédl na obrovského trenaura, na tu chlupatou horu svalů s kopyty a ostrými rohy, nenašel žádná slova na svou obhajobu. Byl proti němu tak malý.

„Ano,“ vzal si opět slovo Teothern. „To, co říkáte, princi Khirene, tvrdil král Anobart, jenomže nikdy nepředložil žádný důkaz onoho jednání se skřety. Ani nepřipustil jakoukoliv možnost spolupráce na odhalení tohoto odporného činu, ba dokonce ani nepřistoupil na vyjednávání. Tvrdil, že vyslychal svědky, ale žádné nikdy nikomu neukázal. Namísto toho napadl prince Anamira pod diplomatickou imunitou, kterou mu starý zákon přisuzuje. Ještě předtím na náš ostrov začal dovážet bojové vlky, aby rozvrátil náš národ zevnitř. Co mi k tomu řeknete, princi?“

„Kde jsou ti vaši vlci, králi Teotherne? Také je nikdo nikdy neviděl,“ rozhodil rukou princ.

„Chcete je vidět, princi Khirene, syne Anobartův?“ vstoupil do konverzace král Andrael, vládce Marwoodské říše. „Pojďte. Mile rád vás pozvu do svého lesa a můžete se projít v zamořených oblastech. Ukáží vám vesničany a obchodníky s rozdrásanými těly. Ukáží vám tlející těla mých poddaných a jejich ohlodané kosti.“

„Vlci na světě jsou, vždy byli a vždy budou, králi. Jejich oběťmi se stalo nejen mnoho elfů, ale také mnoho lidí. Vlci jsou prostě takoví,“ řekl jen. „Vezmu vás na jih, tam se to jimi jen hemží.“

„A jak vysvětlíte napadení prince Anamira vaším otcem? Také to popřete?!“ vyštěkl Terandar a dlouze nozdrami zafuněl. Princ odvrátil pohled, napil se vína a zapřemýšlel.

„Důvody této smutné války jsme řešili již mnohokrát, princi,“ pokračoval Teothern, „a nikdy jsme je nevyřešili. To hlavně s vaším otcem jsme měli spory. Král Anobart je ale po smrti a zodpovědnost za lidskou říši padla na vaše bedra. Začneme konečně vyjednávat, protože před námi stojí mnohem větší hrozba.“

Princ Khiren se opět napil z poháru a pohlédl na lesního krále. „Z toho, co vím, můj otec může být stále naživu,“ podotkl. „Viděl snad někdo jeho tělo?“

„Jeho tělo leží na bojišti pod zříceninou Derhaz. Nikdo se k němu ale nemůže dostat. Mrtvé hlídá démon, který si vezme každého, kdo se k němu přiblíží.“

„Jak příhodné,“ usmál se princ Khiren. Podíval se na knížete Beltrama a zpět na ně. „Stojíte, králové, se svým vojskem před branami mého města. Mluvte. Předložte vaše požadavky.“ Sám si přisunul žebrované křeslo. Pomalu a hlučně jej táhl po palubě lodi. Jako jediný se usadil na měkkou podušku.

„Princi Khirene,“ začal král Andrael, „tato válka zašla daleko. Mnoho duší padlo na obou stranách. Pojdme to utrpení ukončit. Čeká vás korunovace. Je na vás, abyste ukázal všemu lidu, jakým králem budete. Váš otec vyprovokoval zbytečnou válku. To díky jeho činům nyní stojí vojsko před vašim domovem.“

„Tvrdíte, že můj otec začal válku. Já tvrdím, že to má zem krvácela. Z vašeho ničivého tažení se bude dlouho vzpamatovávat, zatímco ve

vaší domovině vládne klid a mír. Chcete mír, králi...“ rozhodil rukama, jelikož si nevpomněl na jméno.

„Král Andrael, můj princí,“ poučil ho kníže Beltram.

„To je jedno.“ Andrael stiskl rty k sobě a Terandar si odfrkl. „Jestli chcete mír, tak se zodpovídejte za vše, co jste ztropili v mém království. Zodpovídejte se za škody na východě, za ty nevinné životy na západě... Za smrt mého otce.“ Generál Karan se zamračil a uchopil jílec svého meče u pasu. Těžké pláty knížete Beltrama zachrastily, udělal krok levou nohou vpřed a také uchopil jílec meče.

„Nevšiml jsem si, princátko, že byste byli v pozici, kdy si můžete klást podmínky,“ rozčílil se Terandar. Jeho horká hlava již nedokázala dále snášet princovu namyšlenost. „Možná vám to uniklo, ale naše armáda stojí před vašim městem.“

„Jste opravdu tak krátkozraký, trenauří králi, že nevidíte dále než za ostří své sekyry? Tak otevřete oči a pohleďte na starodávné město lidí. Pohleďte na silné zdi Tenerionu a zkuste do něj vkročit se svou armádou. Ani se k paláci nepřiblížíte. Mocná Čtyřka mobilizuje vojáky a do pár dnů vás odsud poženou jako psy.“

„Poslouchejte vy, hovnovej princí,“ ztratil nervy i elfí generál a na prince ukázal výhružně prstem. „Východ i západ hoří. Vojsko západní Čtyřky jsme porazili v bitvě u Derhaz. Na jihu vládne tak maximálně bída a sever je vám věrný asi jako hladový pes svému pánu. A na západě čeká na povel vojsko kudáků, aby se přesunulo do vnitrozemí.“ Situace se vyhrotila. Úcta, i když jen předstíraná, šla stranou.

„Jen to zkuste!“ vyskočil na nohy mladý princ. „Kudáci že čekají na rozkazy? Ti tam válčí sami se sebou. Možná na jihu vládne bída,

ale vojsko tam bylo vždy. A sever? Až uvidí, že pálíte jejich hlavní město, do týdne je budete mít v zádech. To ale nebude třeba. Až dorazí východní Čtyřka, tak vás zničíme. Čerství bojovníci proti vašim znaveným vojákům. Zkuste vkročit do mého města a už nikdy neuvidíte svůj domov.“

„Uklidněme se!“ rázným tónem přerušil výhružky král Teothern.

Nastalo ticho. Všichni na sebe hleděli. Emoce se vařily v žilách každého z nich. Nechybělo mnoho a tasili by i zbraně. „Pojďme problémy řešit, a ne vytvářet nové. Blíží se nová Pohroma a my se tady hašteříme jak vlci o kus masa. Princi Khirene, vyslyšte mě.“ Princ se posadil a dolil si vína. Džbán se mu v ruce nepatrně chvěl. „Tahle válka, všichni ti mrtví, to jen posiluje Karedose.“ Kníže Beltram svařtil obočí. „Podívejte se kolem sebe. Démoni zuří ve smrtelném světě a bůh mrtvých sílí. Nemůžeme bojovat mezi sebou. Musíme se spojit, neb se blíží něco, co převyšuje nás všechny. Je tu další Pohroma, která už jednou národy starého světa málem zahubila.“

„Bůh mrtvých, démoni, pohroma...“ nechápal kníže. „O čem to mluvíte?“

„To ohnivý démon spálil Terandhur na popel a démon země ukončil střet našich vojsk u zříceniny Derhaz.“

„Moment,“ přerušil lesního krále princ Khiren. „To se teď vážně bavíme o démonech?“ pokrčil rameny. „Chcete mi vyprávět nějaké strašidelné pohádky, abyste dosáhli...“

„To nejsou pohádky, princí!“ zvýšil hlas Teothern. „Jaké zprávy vám zvědi přinesli z přístavního města Terandhur? Je celé pod vodou.“

A kníže Beltrame, vy jste u Derhaz bojoval. Viděl jste, co řádilo mezi našimi vojáky.“ Opět nastalo ticho.

Kníže pohlédl na svého prince. „Neviděl jsem nic, jen vířící se prach,“ řekl po chvíli. „Nevím, co to bylo za čertoviny, ale démoni? To už je pravděpodobnější, že tam vaši vojáci něco vypustili. Druhořadý alchymista dokáže vytvořit kouřovou clonu a pokud vím, elfové oplývají nadáním k takovým řemeslům.“

„Černý drak masakroval naše jezdce u Anoridu. Obludný Kraken chtěl potopit kudáci loďstvo.“

„Žádný z nich ale neuspěl?“ rozesmál se kníže. „Jak je to možné? Mám snad věřit, že vaše vojska porazila demony?“

„Naše vojska ne,“ pokračoval Teothern. „To temný rytíř, služebník Karedose, zvaný Stopař. Démoni měli válce předejít. Tenhle Stopař se postaral o to, že selhali. To on rozpoutal světovou válku a nakonec zmizel někde v Amurapti. Princ Anamir jej pronásledoval s vybranou družinou, jenže šance, že uspěje, je mizivá. Karedos bude opět volný a nová Pohroma pohltní svět.“ Generál Karan sklopil hlavu. Mluvil o jeho princi. Ztratil svého krále a Anamir odletěl do ledové pustiny bojovat s bohem.

Princ lidí si odhrábl vlasy z čela a promluvil: „Tvrdíte, že hrozí Pohroma? Tvrdíte, že démoni chodí po světě, že temný rytíř plní přání Karedose a že to on, nějaký Stopař, rozpoutal válku mezi námi? Dle mého názoru je to jen další věc, kterou nikdy nikdo neviděl.“ Král Teothern zavřel oči v zoufalství. „Skoro jako bychom si dnes povídali jen o přízracích. Jako bychom tu snad ani nebyli.“

„Doppravdy?“ tázal se král Andrael. „Možná jste ho viděl, jen si to neuvědomujete. Možná očerňoval vaši mysl stejně jako tu vašeho otce. Kde je váš dvorní čaroděj, princí? Proč tady není s vámi?“

„Erastius? Co ten s tím má společného?“

Andrael vydechl. „Možná více, než tušíte.“

„Tvrdíte, že on je ten temný rytíř? Co to má být za nesmysl? Další z vašich pokusů, jak očernit mého otce, nebo je to jen čistá závist? Král měl dvorního čaroděje, tak jako každý vládce v dřívějších časech a každý šlechtický rod, který něco znamenal. Dnes se obdarovaní jen schovávají ve stříbrných horách jako nakažení leprou.“

„Když jste tak učený v historii, princí Khirene,“ pokračoval král Teothern, „tak jistě víte, co to byla velká Pohroma.“

„Každý ví, co to byla velká Pohroma,“ utvrdil krále vážně. „Dokonce znám všechna zvěrstva, která král Ramean Ničitel za své vlády napáchal. Víím, co předcházelo Pohromě, a víím, co bylo po ní. Nejsem hlupák, králové. Možná jsem mladý, ale ne hloupý.“ Princ je všechny probodával pohledem. „Ptali jste se, kde je dvorní čaroděj? Nevím. Už několik měsíců jsem ho neviděl, to z něj ale nedělá temného rytíře, u všech bohů. Erastius spolupracoval s mým otcem. Ten mi zrovna často nesděloval své úmysly, i když jsem se o ně moc zajímal. Víte proč? Tvrdil, že jsem slaboch. Že držím meč jako holka a že já jeho království rozhodně nespasím. Tvrdil, že já se nedožiju dne, kdy usednu na trůn. A hle,“ koutky úst se pousmál. „Hlupák s mečem hnije na bitevním poli a holka přeci jen bude vládnout.“ Kníže Beltram se zamračil, na prince se ale nepodíval. „On nebyl moc chytrý. Tu vlastnost jsem musel zdědit po matce. Měl v sobě příliš

mnoho horké severní krve.“ Nastala krátká odmlka, jak se princ samolibě usmíval. „A teď povězte vy mně, pánové. Jaký je to pocit, táhnout sem přes půl světa jen proto, abyste před mým městem uvízli na mrtvém bodě? Na mě to spíše dělá dojem, že víte, že jste bez šance. Zkoušíte vymýšlet různé blafy, kterými mě chcete obelstít.“

„Tohle není blafování, princí. Vyšlete vojáky ke zřícenině Derhaz a uvidíte sám.“

„Také že vyšlu, králi. Až se vypořádám s vámi. Pravdou je, že předkládáte pádné argumenty, ale také jste přišli žádat o mír s mečem na mém krku. Máte stále početnou armádu. Ani společně s východní Čtyřkou vás nepřechýlíme. Jenže co když vojsko východní čtyřky nepošlu sem, ale jinam?“ Králové se na sebe podívali. „Mé město v obléhání vydrží dlouho. Váš ostrov ne. Tak nějak tuším, že jste moc vojáků doma nenechali.“

„Ty svině!“ neudržel se generál Karan.

„Budu chodit od vesnice k vesnici a pálit jednu po druhé.“ Princ vstal ze židle, začal prstem bodat k zemi a u toho se zlostně mračil. „Budu věšet elfy, muže, ženy i děti, dokud Tenerion nenecháte na pokoji.“

„Ty zpropadenej sráči,“ udělal krok vpřed král trenaurů, až zapraskala prkna paluby, a kníže Beltram tasil meč.

„Jen to zkus, obludo,“ pokoušel jej princ. Ve stanu se vířilo napětí a zlost.

„Princi Khirene, kníže Beltrame,“ promluvil Teothern. Již podruhé je všechny uklidňoval. Snažil se být hlasem rozumu. „Tohle je přesně to, co Karedos chce. Válku, další bitvy a další mrtvé. Přesně

tohle mu dodá sílu, a nakonec budete čelit vlastním lidem. Těm, co měli být po smrti.“ Princ si nastalou situaci náramně užíval. Popichováním se mu podařilo rozezlít mocné krále a pány. Cítil se být mocný.

Pak už jen se samolibým úsměvem dodal: „Mluvíte o Pohromě? Doneste mi důkaz a já budu ochoten vyjednávat. Hmatatelný důkaz,“ zdůraznil. „Do té doby budou naše meče zkřížené, jestliže se nevzdáte. Stáhněte se domů nebo okuste tvrdý kámen Tenerionu. Tohle rozhodnutí je na vás, jen výsledek se příliš nezmění.“ Sledovali, jak princ s knížetem pomalým krokem opouští stan. Khiren odcházel jako vítěz. S uspokojeným výrazem vkročil pod sluneční paprsky. Počkal, než hosté opustí jeho veslici. Jeho drzý pohled doprovázel krále na odchodu. Neustále je sledoval, jak loď spustila vesla na hladinu a začala se s princem vracet zpět do města.

„Princi Khirenovi sebejistota a ctižádost rozhodně nechybí,“ konstatoval Andrael. Králové vstoupili do prostorného velitelského stanu v obléhacím táboře. Všude kolem byl slyšet tlukot kladiv a vrzání pil. Většina stanů již stála a nyní vojáci připravovali dřevo na obléhací stroje.

„Je to jen vychrtlá svině,“ vyštěkl rozčilený Terandar a hodil svou těžkou sekyru na zem.

„Ctižádost vzkvétá z neuznání, ale jen kvůli své ctižádosti přeci nebude pokračovat ve válce? Naprosto ignoroval jakékoliv snahy o navázání příměří. Jeho podmínky byly směšné.“

„To není ten hlavní důvod, králi Andraeli,“ odvětil znavený Teothern a posadil se na lavici u stěny. „Pokud by se vzdal, jen by lidem ukázal svou slabost. Vypadal by jako naše loutka.“

„Co víc by chtěl?“ opět se prosadil Terandar hřmícím hlasem. „To jeho otec namočil národ lidí do války. Teď je čas sklidit hořké plody jeho rozhodnutí. Chce válku? Já mu ji dám.“

„To není tak snadné, trenauří králi. Zatím to vypadá, že celá tahle válka byla jen zástěrka. Na severu dříme zlo, které se, co nevidět, probudí. A my, místo abychom převzali otěže našich osudů, nadále válčíme jako loutky.“

„Zatím nemáme žádné zprávy z Amurapti,“ ohradil se trenaur. Náhle si uvědomil význam pronesených slov a podíval se na elfího generála. „Chci tím říct, že musíme vyčkat na prince Anamira. Nebýt toho Stopaře, dávno bych oblehl Tenerion a s tím vychrtlíkem bych se vůbec nebavil. Svým Dvojčetem bych stál ten jeho kostnatý krk.“

Generál Karan odložil svou těžkou helmici na stůl a posadil se vedle krále Teotherna. „Ať už Pohroma hrozí nebo ne, obléhání Tenerionu není tak snadná volba,“ řekl. „Princ je možná mladý, má však vedle sebe Beltrama. Jen postavit obléhací stroje bude trvat týdny, možná měsíce, a jak říkal, naše domovina je nechráněná.“

„Na obléhací stroje kašlu,“ stál si za svým Terandar. „Přes řeku město hradby nemá, to jsem viděl vlastníma očima.“

„A co palác? Co jeho tři hrady? Myslíte, králi, že boj v ulicích takového města bude snadný a rychlý?“ Trenaur generálovi neodpověděl. Hleděli na sebe a přemýšleli.

„Vypadá to ale, že jinou možnost, než bojovat, stejně nemáme. Na naše podmínky ten prcek nikdy nepřistoupí,“ řekl.

„Můžeme se stáhnout a ustoupit,“ promluvil Teothern. Všichni se na něj ohlédli, jako by u dvora pronesl nějaké sprosté slovo.

„To má být vtip?!“ král dupl kopytem do země až se rozvířil prach.

„Princ po nás chtěl důkaz, který by ukončil válku. Možná bychom neměli vyprovokovat další krveprolití. Musíme se soustředit právě na ten důkaz.“

„Ten nechtěl důkaz. Vysmíval se nám a my se chceme stahovat? To je nemyslitelné. I kdybych tady měl zůstat se svými bratry sám, tak tomu štěněti nakopu řiť.“ V Terandarovi vřela býčí krev. Pochodoval v útrobách stanu sem a tam, aby upustil alespoň trochu páry.

„Uklidněme se, přátelé,“ pokusil se utišit rozčileného trenaura generál Karan. „Stojí před námi důležité rozhodnutí. Během jednoho měsíce jsme zdolali obranu lidské říše a nyní stojíme před hlavním městem. Nesmíme zaváhat. Jestliže oblehneme Tenerion, hrozí, že nepřítel zničí náš domov. Nesmíme rozhodnutí uspěchat.“

„Já souhlasím s králem Terandarem,“ podpořil jej Andrael, král marwoodský. „Jak řekl generál, ušli jsme dlouhou cestu. Nyní máme vítězství na dosah ruky. Jestliže se stáhneme, nepřítel seskupí vojsko. Bude nás pronásledovat do našich domovů. Válka by Ednu zasáhla tak

jako tak. Vojáci budou umírat, ať budeme válčit zde nebo za Stříbrným mořem.“

„To štěně navíc není bitvami ošlehaný Anobart. Princ Khiren sotva zvládne vlastní sestru, natož aby vedl vojsko,“ dále jej zesměšňoval trenauří král.

„Nepodceňujte mladého prince, králi,“ varoval Teothern. „Možná je nezkušený, má ale po svém boku věrné rádce. Například knížete Beltrama. On rozhodně žádné štěně není.“

„Beltram z Korinu?“ zamyslel se generál Karan a podrbal se na hlavě. „Víme, že byl věrný svému králi, o jeho kladném vztahu k princovi Khirenovi bych ale pochyboval. Jeho výraz ve stanu nebyl zrovna přesvědčivý, když mladý princ plival na svého otce.“

„Možná nebyl věrný králi tak, jako byl věrný těm výhodám, které z toho plynuly. Teplé místo u dvora a přízeň královské rodiny. To prospívalo jeho knížetství na jihu.“

Nastalo ticho. Všichni přemýšleli. Tenerionský princ byl pro ně nová neznámá. Blafoval při vyjednávání, nebo si byl opravdu jist svou silou? Mohl být nezkušený, ale měl po svém boku zkušené lidi. Možná jim nešlo o princovo blaho, ale tak jako tak se nejprve museli vypořádat s nepřítelem.

„Souhlasím s obléháním,“ rozhodl nakonec generál Karan. „Ukážeme lidem naši sílu, ale nejen to. Vyšleme také jezdce do všech koutů lidské říše a najdeme nové spojence. Víme, že sever váhá, a kdo ví, možná jsou i další.“

„Co jižané?“ napadlo Andraela.

„Bojím se, že ti mají svých starostí dost. Jih je navíc daleko. Můžeme vyslat jezdce s prosbou o pomoc, armáda by sem ale dorazila nejdříve za měsíc, možná dva.“

„Opravdu chcete válku?“ tázal se tiše král Teothern. V hlavě mu zněla ona píseň o ledové kleci. „Pokud bychom se stáhli, získali bychom čas. Vyšleme naše nejlepší vojáky, aby obstarali důkaz, po kterém Khiren touží. Možná nikdo nebude muset umřít.“ Všichni půlelfího krále probodávali pohledem, jak seděl bezradný na lavici.

Generál se za chrastění těžkých nazelenalých plátů z menathilu postavil a promluvil: „Nebo také umřou všichni. Víím, že tam venku Karedos spřádá své temné plány, králi Teotherne, vládce říše Thareinu, ale my tuhle válku nechtěli. Jediná možnost, jak ji ukončit, je rychle dokonat, co jsme započali. Ne utíkat. Ne se schovávat. Tvrdě udeřit na Tenerion a válku ukončit jednou pro vždy velkým vítězstvím.“

„To je konečně hudba pro mé uši!“ udeřil se pěstí do hrudi Terandar.

„Tak tedy útok!“